

FORVANDLINGEN. Arbejdet med sejlene hører til Patricks yndlingsopgaver. De faste arbejdsrutiner på Meta har forvandlet ham fra en doven og sur teenager til en glad og respekteret kollega om bord.

Da Patrick kom på ret kurs

FORVANDLINGEN: Den 20-årige Patrick Petersen fra Gråsten var kommet på slingrekurs i skolesystemet, og øl og hash blev en stadig større del af hans hverdag - indtil han fik sit ønske opfyldt og kom ud at sejle. Frisk havluft og faste arbejdsopgaver har forvandlet den provokerende og dovne dreng til en glad og ansvarsfuld ung mand.

Han føler sig godt tilpas på det blidt vuggende dæk. Livet om bord på den sorte træskonnert, der lige nu ligger i Svendborg Havn og venter på eftermiddagens passagerer, er da også en drøm, der er gået i opfyldelse. En drøm, han har kæmpet hårdt for, og som har ændret kursen i hans liv totalt.

For mindre end et år siden fik han tiden til at gå med at sove længe, drikke øl og ryge hash, når han da ikke skændtes med sine forældre eller provokerede tilfældigt forbi passerende på gaderne hjemme i Sønderborg. I dag er han travlt beskæftiget med at passe sine pligter om bord på Meta, og livet er blevet præcist, som han drømte om.

PATRICK PETERSEN misser lidt med øjnene op mod den skarpe sol, da han klætrer op fra kabysens mørke. Han slår sig ned på dækket med en kop kaffe og et stykke brunsviger, klar til at fortælle sin historie. Den begynder i Gråsten, hvor han første gang blev smidt ud af skolen i 8. klasse. Inden han opgav midt i niende klasse uden en afgangseksamen, var han blevet smidt ud af endnu to. Den ene gang for at drikke øl, den anden for at ryge en cigaret.

Patrick har ADD, som er en form for

ADHD. Det betyder, at han har svært ved at modtage mange informationer ad gangen og svært ved at koncentrere sig. Ikke lige det bedste kort at have på hånden i det danske skolesystem. Og det gik da også galt for Patrick:

– Jeg var til den ene skole hjem-samtale efter den anden, fordi jeg ikke lavede lektier og hørte efter i timerne. Jeg kunne ligesom bare ikke rigtigt tage mig sammen, fortæller han.

Efter at være blevet smidt ud for tredje gang forsøgte han sig både på arbejdsmarkedet i et fleksjob og på en produktionsskole uden succes. Det ene sted holdt han et halvt år, det andet knap en måned.

– Derefter gik jeg hjemme et stykke tid, inden jeg flyttede ind hos en kammerat i Sønderborg. Han solgte hash. Det begyndte jeg at ryge, samtidig med at jeg var roget ud i noget alkohol. Min mor kaldte mig periode-alkoholiker, siger han og griner lidt skævt, da han kigger op og tilføjer:

– Og helt ærligt, det var jeg nok også, selv om jeg ikke selv kunne se det dengang.

SELV OM PATRICK flyttede hjem til sine forældre igen og stoppede med at ryge hash, blev det hele alligevel bare værre

INTERVIEW

Tekst: **Kirsten Hansen**
baggrund@jv.dk

Foto: **Jacob Djurhuus Stejskal**

og værre. Skænderierne med forældrene tog til, og Patrick så stort på forældrenes regler. Selv om han havde lovet at komme hjem og spise, kunne han finde på at blive væk i dagevis uden at give lyd fra sig. I den periode brugte Patrick alle sine penge på alkohol, og i weekenderne, når han gik i byen, udviklede det sig ofte til ballade og hærværk i gaderne. En morgen vågnede han op med et flækket øjenbryn og et forstuvet haleben og kunne næsten ikke komme ud af sengen.

– Da vidste jeg, at det måtte stoppe, siger han og sparker lidt med den ene fod i dækkets sorte planker. Patrick har altid haft en drøm om at komme ud og sejle, og nu fik han lov at

tilbringe en uge sammen med et familiemedlem, der havde en båd i Faaborg. Det overbeviste ham om, at livet til søs var den rette kurs for ham.

– Da min mor så, hvor glad jeg var, hjalp de mig med at presse på hos kommunen for, at jeg kunne komme ud at sejle. Men det var en hård kamp. I første omgang sagde de nej, så mine forældre endte med at opsøge borgmesteren.

Til sidst lykkedes det. Patrick kom i kontakt med Odense-firmaet Platypus, som arrangerer praktikophold til søs for unge med en belastet baggrund. Projektet hedder Kompasset, og reglen er, at der kun er én ung om bord på hvert skib.

– I starten var det da lidt hårdt at komme væk fra kammeraterne, men det vænner man sig hurtigt til. Jeg er blevet taget godt imod om bord og har et rigtig godt forhold til de andre, siger Patrick og nikker op mod kaptajnen og et af de øvrige besætningsmedlemmer, som har slået sig ned i nærheden.

FOR SÅDAN ER DET her om bord. Der er ingen hemmeligheder – ingenting, som de andre ikke kan tale om. – Det skal fungere. Vi har jo ikke vores eget rum, vi kan gå ind i, så vi gemmer ikke noget for hinanden, siger Patrick, der deler kabys med de tre andre

besætningsmedlemmer. Der er en god tone om bord. Hvis en af os har en dårlig dag, så siger vi det til de andre, og så kan man få lov at gå lidt i fred. Men det har jeg nu ikke prøvet endnu. Jeg er bare glad, smiler han lidt genert.

Patricks dag starter klokken halv syv, og klokken otte går han i gang med dagens opgaver. Når Meta ikke har gæster om bord, som skal serviceres, går dagene med at vedligeholde skonnerten. Tovværket skal ordnes, gulvet vaskes, småreparationer klares og træet lakeres. Patrick kan lide det hele, men hårdt presset nævner han at rigge sejlene til og pakke dem sammen som én af sine yndlingsopgaver. Det er hammer-skægt, siger han og smiler igen.

FÆLLESSKAB. Selv om Patrick kun ser sine kammerater i weekenden, savner han ikke noget. Han deler alt – også kahyt – med de andre besætningsmedlemmer om bord.

Det gør han faktisk konstant, og derfor er det da også svært at forestille sig ham i rollen som den provokerende og højtråbende fulderik, der flere aftener om ugen dinglede rundt i Sønderborgs gader.

Men det er da også en helt anden Patrick, der sidder i solen på dækket i dag end den dreng, der gik om bord for første gang i september, bekræfter kaptajn Peter Lenskjold:

– Han er blevet meget mere sikker. Første dag lignede han jo én, der helst ville krybe i et musehul; han var meget stille og forsmået – og havde tømmermænd, siger kaptajnen, men tilføjer, at det hurtigt gik over, da Patrick blev sat til at lave noget fornuftigt:

– Der er bare noget med skibe og unge mennesker, der passer skidegodt sammen. På et skib er der konsekvens hele tiden. Når du gør noget, kan du med det samme se, at det virker. Hvis tovensenderne flosser, så skal de bare laves, ellers ender det med, at bommen braser ned i hovedet på dig, siger Peter Lenskjold, som har haft med unge at gøre i 20 år.

OM BORD PÅ META er der nul alkohol, og det har ikke været noget problem for Patrick. Faktisk er det eneste, der